

Hồi 8

Thất Hải Bá Vương

Dường Luân muốn trở một đòn Thất tinh bộ để bắn lùi... nào ngờ một luồng sức mạnh lạnh lùng bọc lấy toàn thân, làm cho chàng tứ chi rũ rượi...

Chàng cảm thấy mình không thể làm cho người ngọc thất vọng, dù phải hy sinh tính mạng cũng cam...

Thế là Đường Luân nhắm nghiền cặp mắt, ưỡn ngực ra để chờ đợi. Trong trí chàng tưởng tượng rằng trong chớp mắt, máu đào sẽ bắn vọt ra và chàng sẽ từ giả cõi trần này để về bên kia thế giới...

Nào ngờ, chờ lâu lắm mà vẫn không nghe động tĩnh. Một tiếng "cảng" vang lên, rõ ràng là tiếng Thủy Vân đoản kiếm rơi xuống đất.

Đường Luân giật mình, mở bừng cặp mắt, nhìn Bích Cơ bằng một thái độ kinh hoàng.

Bích Cơ bấy giờ đang ôm mặt khóc nức nở. Đường Luân cúi xuống nhặt lấy thanh Thủy Vân đoản kiếm, tâm thần ngơ ngác bàng hoàng.

Bích Cơ rên rỉ:

- Ta không thể giết mi, mi hãy giết ta!

Đường Luân lấy làm lạ:

- Tại sao?

Bích Cơ lau giòng nước mắt, hơi thở dồn dập:

- Tại sao? Điều này là do Thiên La giáo làm khó cha ta, bắt ta phải giết sạch được bọn mi thì mạng của cha ta mới được yên.

- Ai bảo thế?

- Cha ta bảo thế!

Đường Luân kinh ngạc, trả lời:

- Nếu quả thật như vậy thì tôi có thể ra tay.

Bích Cơ cười cay đắng:

- Mi nói thật?

- Hắc là nói thật bởi vì tôi không phải là người của Thiên Độc môn.

- Vậy thì mi là người của môn phái nào?

Đường Luân không ngờ Bích Cơ lại hỏi một câu làm chàng ầm ứ:

- Ờ... ờ... cô nương hãy đoán xem.

Trên đôi mắt bồ câu của Bích Cơ lóe lên vài tia hắc học:

- Mi lại định khuấy ta.

Đường Luân đỏ bừng sắc mặt. Bích Cơ lại hỏi:

- Nay ta hỏi thật, mi có quyết tâm giúp ta không?

Đường Luân cương quyết gật đầu. Bích Cơ vừa cười vừa trả lời:

- Vậy thì ta truyền cho mi làm một việc... Nghe cha ta nói, người trong làng võ sợ hãi cha ta nên đi tìm một lão già nào đó để tiếp tay. Lão già ấy nghe đâu rất thông minh lanh lợi. Hắc đang tìm cội rễ của cha ta. Nếu hắc mà tìm biết được thì chúng ta sẽ thua... vì vậy mà...

Nàng reo lên một tiếng cười trong trẻo:

- Kể từ ngày hôm nay về sau, nếu mi gặp lão già kỳ khôi đó thì hãy đánh đuổi hắc cho ta!

Đường Luân cố ý làm một động tác như một tên kếp hát trên sân khấu. Xá dài mà hô:

- Xin tuân thượng lệnh!

Cử chỉ hài hước của chàng làm cho Bích Cơ phì cười. Đường Luân hỏi:

- La Nham là sào huyệt của Thiên La giáo. Sao cô dám đến đây, không sợ ư?

Bích Cơ cười đầy vẻ kiêu ngạo:

- Võ công của Thiên La giáo đại kỵ với võ công của gia phụ. Nó nghe hơi là võ mật, có dám làm khó dễ tôi đâu?

Đường Luân giựt mình vì câu nói của Bích Cơ. Chàng miên man suy nghĩ. Thiên La giáo - Hải Ma - Làng võ Trung nguyên. Chàng mơ hồ bắt gặp một sự liên hệ giữa ba khối này.

Lấy làm lạ, Đường Luân hỏi một câu mạo hiểm:

- Võ công của Thiên La giáo sao lại đại kỵ với võ công của nhà họ Liên? Hay là... hai khối này đồng chung một cội rễ mà ra?

Bích Cơ liếc mắt nhìn Đường Luân, dợm mở miệng trả lời thì...

Một tiếng nổ kinh hồn từ phía Tiêu Dao độ đưa tới. Trong chớp mắt, ánh lửa sáng ngời, sau lớp sương mờ ảo có mấy chiếc thuyền đang bọc gió ngoài khơi, mà dưới thuyền lửa cháy đỏ rực.

Bích Cơ mỉm cười nói:

- Đây chắc là bọn hải đạo lộng hành. Mi biết hải đạo chẳng? Hay là ra xem một lần cho biết?

Đường Luân không muốn làm trái ý Bích Cơ, lại nữa thường nghe sư phụ nói bọn hải đạo này ngày thường hay hoành hành trên mặt biển, sẵn dịp này ta xem cho biết. Nghĩ đoạn chàng gật đầu.

Bích Cơ thò bàn tay ngọc ra:

- Vậy thì... đưa Thủy Vân kiếm cho ta.

Đường Luân do dự, không muốn làm mất một món bảo vật của môn phái mình.

Bích Cơ hờn dỗi:

- Mi trao ra hay không thì bảo?

Đường Luân không dám làm phật ý người đẹp. Ngoan ngoãn đưa lưỡi Thủy Vân tận tay nàng. Bích Cơ cười xòa, bỏ lưỡi đoản kiếm trong tay áo, đoạn cười mà rằng:

- Mi ngỡ rằng bọn hải đạo này dễ xử lắm sao. Chúng hoành hành không chịu ai quản hạt. Nếu không có binh khí trong tay thì bọn chúng không kiêng sợ.

Dứt lời, thân hình yếu điệu của nàng quay ngoặt trở lại. Đi nhanh về phái Tiêu Dao độ.

Đường Luân cũng trở thuật phi hành, sánh vai cùng nàng tiến về phía trước.

Đang đi, thình lình Đường Luân sức nhớ những con thuyền này từ Thiên La Nham vào, biết đâu chẳng nhờ dịp này mà mình khám phá ra một vài điều bí mật của Thiên La Nham...

*

* *

Một chiếc thuyền ghim mũi vào bãi biển, trên thuyền lửa bốc lên hùng hực...

Trên bến đò, thuyền bè đậu san sát, cột buồm lo nhô như một đám rừng chồi nhỏ.

Trên bãi biển, có hai nhóm người đang ghìm nhau, chính giữa là mấy cái xác chết nằm ngổn ngang. Cát vàng hòa trong máu đỏ, cảnh tượng thật là hải hùng, bi đát.

Một người đứng đầu bên cánh hữu cung tay xá chào, nói:

- Chúng ta vốn không quen biết, vì Liên Hoa Hồ kết giao với bằng hữu trong bốn biển quá nhiều nên quên khuấy đi mất, xin các hạ cho tôi biết tên, để rồi ngày sau ta còn lại gặp nhau.

Bên cánh tả nổi lên một chuỗi cười đinh tai nhức óc.

Theo ngón tay của Bích Cơ trở, Đường Luân nằm trong khe đá dòm ra thấy một người ăn mặc dị thường, cánh tay tả cụt đi, thay vào đó là một lưỡi kim câu sáng loáng, chân phải của hắn cũng cụt đi, vì thế cánh tay phải cầm một chiếc nạng thép thay thế cho chiếc chân.

Một mắt của hắn mù đi, râu ria xồm xoàm, mặt đầy thịt ngang, nằm chằng chịt những vết sẹo...

Người này chấm dứt chuỗi cười, gằn giọng nói:

- Ta là Thất Hải Bá Vương. Lấy bốn biển làm nhà, bọn Liên Hoa Hồ chúng bay, chỉ là những đứa vô danh tiểu tốt, đâu đáng cho ta lưu ý.

Câu nói của Thất Hải Bá Vương vừa dứt, thì bên đối phương xôn xao cả dậy. Thất Hải Bá Vương trở về phía một chiếc thuyền nói tiếp:

- Ta lênh đènh bè nước, không biết đâu là nhà, bọn bây muốn thanh toán thì hãy tìm đến chiếc thuyền Địa Ngục Môn kia.

Mọi người nhìn theo ngón tay của hắn, thấy có một chiếc thuyền sơn đen ngòm, trước mũi có đặt chiếc đầu lâu to tướng. Thất Hải Bá Vương lại cười khanh khách:

- Hôm nay ta sở dĩ đến đây, chỉ vì nghe đồn rằng làng võ Trung nguyên đang tranh đoạt ba món bảo vật, trong đó có một món bảo vật gọi là Bích Cơ gì đó. Vì có người nhờ ta đến Trung nguyên tìm một trang giai nhân tuyệt sắc nên ta vội vã đến đây. Nếu việc thành công thì người ta bằng lòng đánh đổi Bích Cơ bằng một chiếc thuyền kim cương bảo ngọc...

Dứt lời, lão ha hả cười dòn. Trong bóng tối Đường Luân và Bích Cơ cùng trao đổi với nhau một cái nhìn kinh dị.

Người cầm đầu của Liên Hoa Hồ là Trần Đại Niên cũng lớn tiếng cười rữ rựi:

- Các hạ đã vì Bích Cơ mà đến, vậy thì hà tất phải tranh đoạt Đa tâm thánh kinh với bọn ta làm chi?

Thất Hải Bá Vương cười ha hả nói:

- Nếu bọn mi có uất ức thì hãy bước ra so với ta vài miếng.

Trần Đại Niên nghe nói cả giận, vội rút hai món binh khí trong tay ra lướt tới tấn công.

Nhưng Thất Hải Bá Vương đã thành linh quát lớn:

- Ngừng tay! Có kẻ do thám.

Thì ra trong lúc dò xét, Đường Luân nghe thấy tiếng hí của con Thiên lý câu và tính đến gần thuyền để xem xét thật hư thì bị phát hiện.

Thấy động Đường Luân cau mày:

- Đồ khốn kiếp!

Đoạn ngừng đầu lên huyết một tiếng còi lạnh lạnh. Tiếng còi thổi dậy thì con Thiên lý câu giựt mình sững sốt, rồi hớn hở hí vang, thành linh vùng vẫy một cái thực mạnh, sút khỏi bàn tay của bọn hải đạo mà phi về phía Đường Luân.

Bọn chúng ồn ào huyên náo, rú lên vang dậy:

- Nguy rồi!

Đoạn phi thân đuổi theo.

Tiếng hô vừa dứt, chàng phi thân bay vù ra, tống ra một chuồng, nạt:

- Lui lại!

Chuồng lực của Đường Luân tạo nên một luồng sức mạnh cực kỳ mạnh bạo. Tên đi đầu bất thần trúng đòn ngã ngựa. Và bọn đi sau thấy đều khiếp vía mà dừng chân.

Dịch Y Thanh thấy vậy mặt mày biến sắc. Thất Hải Bá Vương vừa định hét hỏi người ấy là ai, thành linh chớp nhanh Độc nhơn của mình, nhìn trôn trời về phía bìa rừng, nơi đó, có một trang sắc nước hương trời, thiên kiều bá mị, mặc một chiếc áo màu tía thông thả bước ra. Cử chỉ của nàng thật dịu dàng mềm mại. Sắc đẹp của nàng làm cho Thất Hải Bá Vương đờ người ra mà quên bằng Đường Luân.

Lâu lắm, lão mới quay lại, chừng đó mới phát giác ra Đường Luân cũng là một gã thiếu niên anh tuấn, thần sắc hiên ngang, oai phong凛冽.

Đường Luân âu yếm sờ lấy Thiên lý câu, nói với Dịch Y Thanh rằng:

- "*Thiên lý độc hành nhất tiễn dăng*", mấy hôm nay vẫn tinh thần phấn chấn, tôi cảm ơn nhị vị đã săn sóc cho nó.

Dịch Y Thanh cười hề hề, hất lùi về phía sau đứng gần bên lưng của Thất Hải Bá Vương kể tai phụ nhĩ.

Thất Hải Bá Vương quắc mắt nhìn Bích Cơ. Bích Cơ hơi giận tràn hông, nhưng ngoài mặt vẫn giữ lấy vẻ bình tĩnh.

Thất Hải Bá Vương cười rang rang, nói:

- Cô nương đây là con nhà ai, có thể cho ta biết phương danh?

Dịch Y Thanh cười híp mắt, trả lời:

- Tên tuổi của người này thì Đại vương đã biết, vậy thử đoán xem là ai?

Thất Hải Bá Vương cười ha hả nói:

- Hay lắm! Cứ xem phong tư diêm lệ như vậy thì đây có lẽ là người mà thiên hạ đồn đãi Bích Cơ Ma nữ đấy chẳng?

Dịch Y Thanh lại cười hề hề:

- Đại vương thật là có nhãn lực.

Thất Hải Bá Vương lại cười đắc chí. Dịch Y Thanh nói với Bích Cơ bằng một giọng cực kỳ đê tiện:

- Liên cô nương, Thất Hải Bá Vương đã xem cô nương vào mắt rồi đó, sau này hảo sự có thành thì cô nương đền ơn tôi bằng cái gì?

Đường Luân tức tối nạt:

- Thằng họ Dịch kia, cầm mồm lại!

Dịch Y Thanh vuốt chòm râu cá chốt, cười:

- Độc thư sinh, mi đừng có khua môi múa mồm nơi đây!

Đường Luân trợn mắt nạt:

- Đồ khốn kiếp, tha cho mi lần trước mi ngỡ là thoát khỏi tay ta một cách dễ dàng ư.

Thất Hải Bá Vương ngấm Đường Luân từ đầu chí chân, đoạn quay sang hỏi Dịch Y Thanh:

- Thằng này là ai mà ngông cuồng ngạo mạn như thế?

Dịch Y Thanh cười hậm hực:

- Nó chính là chủ nhân của *Thiên lý độc hành nhất tiễn dăng* Công Tôn Ngô đó. Lưỡi gươm trong tay của nó chính là Hỏa long thần kiếm. Nó lại quyến rũ được Bích Cơ. Ba món bảo vật nó đã chiếm được cả ba, bên tay có người đẹp, có ngựa hay, có kiếm báu. Thật là kẻ sung sướng nhất đời, vậy mà nó còn dòm ngó đến ngọc ngà, châu báu của Đại vương nữa.

Thất Hải Bá Vương buông ra hai tiếng cười nho nhỏ, dùng đầu gậy đẩy nhẹ Dịch Y Thanh về phía trước. Dịch Y Thanh biến sắc, vừa lúc đó thì nghe lão ta nói:

- Dịch Y Thanh hãy bước tới so tài với thằng nhỏ đó ba hiệp để ta thưởng thức võ thuật của Trung nguyên.

Dịch Y Thanh biết mình không phải là đối thủ của Đường Luân nhưng vạn bất đắc dĩ, lại thấy có Thất Hải Bá Vương đỡ đầu nên mạnh dạn bước ra.

Đường Luân liếc mắt nhìn Bích Cơ. Bích Cơ nói bằng một giọng nói lạnh lùng đánh đấm:

- Đường Luân, mi hãy cắt lưỡi nó cho ta. Người này ăn nói không lễ độ, ta muốn trừng phạt mà sợ bẩn tay.

Dịch Y Thanh đưa tay vẫy Đường Luân mà nói rằng:

- Thằng Công Tôn kia, hãy đến đây mà đại chiến với ta ba trăm hiệp.

Như một đường tên, Đường Luân bay vù tới trước mặt lão. Đã nếm mùi chua cay của Đường Luân nên lão đã sẵn sàng chuẩn bị từ trước.

Mũi giày của Đường Luân vừa chấm đất, thì lão đã tuốt binh khí ra tấn công như vũ bão.

Đường Luân hét:

- Trúng!

Bàn tay tả của chàng theo tiếng nói mà tung ra một đường hư hư thực thực, tổng thẳng vào mũi của lão.

Dịch Y Thanh giựt mình, cặp Lang nha tán của lão tách ra làm hai ngõ. Ngõ trên che kín đường chưởng của Đường Luân, ngõ dưới tấn công vào Đan điền của đối phương. Đường võ khá cay độc...

Bích Cơ mở to cặp mắt lo lắng nhìn về phía Đường Luân. Nàng rất e ngại lão già kia dả thương Đường Luân.

Nàng thầm trách trong giờ phút này tại sao Đường Luân không dùng binh khí.

Nhác thấy Thất Hải Bá Vương dăm dăm nhìn mình, nàng căm tức lắm. Nhưng thiên phú ban cho tính hay quyến rũ người, nàng cố tình ném cho lão một cái nhìn say đắm. Nàng muốn cho trước khi lão chịu trừng phạt phải đau khổ về tinh thần.

Trong lúc đó thì Đường Luân đã xoay tít chung quanh Dịch Y Thanh bốn vòng làm cho lão ta hoảng sợ vội dùng một thế Hắc câu khán môn, tránh đường tấn công của Đường Luân bằng một cái Tọa tấn.

Thân hình của Đường Luân nhẹ nhàng lướt quá sang đỉnh đầu của đối phương mà rơi vào phía sau lưng, để rồi tấn công một đòn nhanh như điện vào huyệt Mệnh môn của lão.

Dịch Y Thanh kêu lên mừng rỡ:

- Thăng nhỏ, màu trứng kế rồi.

Thì ra ban nãy lão xuống một cái Tọa tấn, chờ cho Đường Luân nhảy qua khỏi đầu, liền trở lộn binh khí ra phía sau. Thân hình của Đường Luân vừa rút về mặt đất, thì lão tức tốc tấn công.

Thanh binh khí bên hữu đánh phủ đầu một đòn dữ dội. Trong lúc đó thì thanh binh khí bên tả đâm thẳng vào ngực đối phương, cả hai chỉ cách nhau trong vòng hai thước. Đường Luân lập tức nằm vào trong cái thế vạn phần nguy hiểm.

Bích Cơ thất sắc kinh hoàng... nàng rú lên một tiếng hãi hùng.

Trong lúc đó thì Đường Luân đã nhanh như chớp ngã lăn ra mặt đất. Đàm Gia Bồi đứng một bên lướt trận thấy vậy lớn tiếng khen Dịch Y Thanh. Nhưng tiếng khen chỉ vang lên một nửa rồi tắt hẳn.

Vì Dịch Y Thanh thấy đối phương nằm sóng soài trên mặt đất, vội thay đòn đổi thế từ trên đâm xuống hai đường cực kỳ mạnh bạo. Nhưng đường tấn vừa ra một nửa thì thân hình của Đường Luân đã trở sang một bên, trong khi đó phi ra một cước thật là kỳ dị.

Đang cơn đắc chí, Dịch Y Thanh trúng đòn bay bổng vào không trung. Còn Đường Luân thì dùng hai bàn tay vỗ mạnh vào mặt đất để cho thân hình của chàng cũng bắn vút theo. Thừa khi thân hình của Dịch Y Thanh vừa mất, Đường Luân bồi thêm một đá, thế như thôi sơn phá thạch...

Lộn mèo một cái giữa không trung, lão học ra một bụm máu tươi, bay ra thêm bốn trượng. Đường Luân bay vù theo như bóng với hình, chờ cho Dịch Y Thanh té nằm sóng soài trên mặt đất, chàng gác một mũi giày qua ngực lão, quay đầu nhìn Bích Cơ bằng một cái nhìn đắc chí.

Bích Cơ cười khẩy, bữu môi trả lời:

- Đó là miếng Liên hoàn pháp của phái Không Động, chớ ngỡ ta không biết... coi chừng!

Tiếng nói của Bích Cơ chưa dứt thì sau gáy của Đường Luân gió dấy vì vèo.

Đường Luân vội vàng rùn mình xuống một cái Tọa tấn nhanh như chớp. Trong lúc đó thì gươm ra khỏi vỏ.

Xuất kỳ bất ý, Đường Luân đảo nhẹ nửa vòng, dùng thanh bảo kiếm róc ngược trở về.

Lúc đó thì Đàm Gia Bồi đang từ trên chộp xuống, đồng thời Hắc Phong Kỳ trong cánh tay hữu của lão đâm thẳng vào lưng Đường Luân.

Lão không ngờ thằng nhỏ này ứng biến thần tốc như thế, ông ta rút lên một tiếng, dùng vũ khí của mình là chiếc cán cờ đề mạnh trên sóng gươm của Đường Luân.

Chàng chỉ chờ có thế, vội lật ngược lưỡi gươm lên, quyết lợi dụng cái thế sắc bén của lưỡi Hỏa long thần kiếm đàn áp đối phương.

Đàm Gia Bồi hai chân vừa đứng vững, biết rằng vũ khí của mình không thể đương cự với lưỡi Bá kiếm nên vội xử một đòn Bình sa lạc hổ đại đao đầu, rùng mình mà thâu cán cờ trở về.

Nào ngờ, Đường Luân trút mũi gươm xuống đất, nhường cho lão ta thu cán cờ trở về...

Đàm Gia Bồi mừng rỡ, như trút được một gánh nặng nghìn cân. Cái mừng chưa trọn thì một bàn tay sắt thép của Đường Luân đã đánh một đòn dữ dội vào giữa mặt lão.

Một tiếng "bốp" rợn người vang lên. Khuôn mặt của lão ta méo mó đi dưới bàn tay của người tráng sĩ họ Đường. Thất khiếu lập tức ứa máu ra, té ngửa trên mặt đất không còn cựa cựa nữa.

Bằng một thủ pháp cực kỳ nhanh nhẹn, tay tả nhận vào huyệt Hâu đầu của Đàm Gia Bồi. Huyệt Hâu đầu bị ém, chiếc lưỡi lập tức thè ra. Đường Luân cầm gươm khuấy nhẹ một cái đã cắt phăng chót lưỡi của Đàm Gia Bồi một cách dễ dàng.

Bích Cơ tuy là một con người có tiếng là cay độc, nhưng thấy thủ pháp của Đường Luân cũng phải giật mình kinh hãi.

Thất Hải Bá Vương cười ồ ồ nói:

- Thủ đoạn thật là cay độc!

Lão ta dứt chuối cười, đoạn nói tiếp rằng:

- Nhưng ta cũng tha cho mi tội chết, không muốn giết mi làm cho bẩn tay. Thúc thời vụ thì hãy rút đi cho rảnh mắt ta, để Bích Cơ lại, thanh bảo kiếm ta không cần đến, cho mi đấy.

Không chờ Đường Luân trả lời, lão quay sang Bích Cơ:

- Người đẹp hãy ngoan ngoãn mà theo ta. Ta sẽ cho làm Hoàng hậu chu du khắp năm châu bốn biển, hưởng vàng son phú quý, sống trên gấm vóc lụa là. Chừng nào mi chán cảnh đó rồi thì ta cho về Ba Tư mà làm hoàng hậu, ha ha...

Câu nói vừa dứt, lão ta chống cây gậy sắt, tập tễnh bước về phía Bích Cơ với cặp mắt thèm thuồng...

Đường Luân nạt:

- Khoan!

Đoạn dùng lưỡi Hỏa long thần kiếm chặn phất lão lại, Đường Luân quát mắt:

- Mi hãy coi gương kia đi, đừng nên mò trắng đáy nước.

Chưa từng bị ai có cử chỉ vô lễ trước mặt mình, lão ta giật mình trợn mắt căm hờn nhìn Đường Luân.

Đường Luân đắc chí, cả tiếng nói rằng:

- Liên cô nương đây là thiên kim tiểu thư của Liên Hải Thiên tiên sinh. Nhà ngươi có tư cách chi mà dám buông lời sỉ nhục?

Thất Hải Bá Vương vênh váo hỏi lại:

- Vậy mi có tư cách gì mà dám can thiệp đến việc riêng của ta?

Đường Luân bướng bỉnh trả lời:

- Ta là học trò của Liên Hải Thiên, sư huynh của tiểu thư đây.

Bích Cơ nghe nói suýt nữa phì cười. Nàng cố nhịn mà ném cho Đường Luân một cái nhìn nửa mừng nửa sợ.

Trong lúc đó thì Thất Hải Bá Vương lại nạt:

- Mi nhất quyết ném mùi cay độc của ta?

Đường Luân ngang nhiên trờ tới hai bước mà không trả lời. Thất Hải Bá Vương cười ha hả:

- Vậy thì ta với ngươi so ba miếng mà thôi. Nội trong ba miếng nếu ta chẳng thắng mi, thề tức khắc rời khỏi đất Trung nguyên mà không trở lại lần thứ hai nữa.

Đường Luân cả cười:

- Hay lắm! Hay lắm! Mi chuẩn bị đón đỡ nhé!

Đường Luân nói đoạn gác lưỡi Hỏa long thần kiếm ngang trước ngực mình, ngửa mặt lên rồi hít một hơi dài dưỡng khí...

Bích Cơ khó chịu tức cười nhìn Đường Luân, nghĩ rằng người này cố sao hôm nay lại gần đến bức này. Nàng kêu lên một tiếng đầy uất ức:

- Đường Luân!

Đường Luân quay lại nhướng mắt cau mày, làm một cử chỉ khôi hài với người đẹp.

Bích Cơ đỡ khóc đỡ cười, nàng nhắc:

- Bá kiếm mặc dầu là gươm quý, nhưng vừa nhẹ vừa mỏng, làm sao có thể dùng để đấu nội lực với thanh gậy thép.

Đường Luân quay lại, hóm hỉnh trả lời:

- Tiểu thư cứ yên chí!

Bích Cơ tức giận bồi hồi, rõ ràng là Đường Luân tự mình đi tìm cái chết! Nàng ân hận, phải chi biết trước người này ương gàn đến mức này thì nàng chẳng dẫn hắn đến đây để xem hải đạo.

Đường Luân cũng sợ lắm, vì ban nãy đã nhìn thấy công lực của Thất Hải Bá Vương. Nhưng chàng cố ý làm ra vẻ trầm tĩnh, để cho Bích Cơ khỏi sợ mà thôi.

Bấy giờ chàng toát chân xuống trung bình tấn, dùng hết sức bình sinh đưa sức thuốc của viên Bá vương đánh tràn lan khắp cơ thể, đoạn dồn sức mạnh vào thanh Hỏa long thần kiếm tỏa ánh sáng ngời...

Đường Luân bỗng nghe thấy trong cơ thể của mình có một nguồn sức mạnh rạt rào như hải triều đang dâng, tinh thần bỗng nhiên phấn chấn, đức tin mãnh liệt bùng bùng trỗi dậy. Chàng đứng im lìm như một pho tượng thép để chờ đợi đối phương.

Bích Cơ trống ngực đánh thành thịch, giương mắt kinh nghi chờ đợi.

Thất Hải Bá Vương bỗng nhiên nạt lên một tiếng, thanh gậy xé gió vèo vèo lướt tới trước mặt Đường Luân, từ trên đánh sả xuống một đường Thái sơn áp đỉnh.

Một tiếng "ảng" vang lên, lửa bắn ra tung tóe. Đường Luân vẫn đứng im lìm không chao động.

Thất Hải Bá Vương bật ngược trở về một bước, đưa cặp mắt nhìn Đường Luân chậm chậm từ trên đến dưới. Hắn thật không ngờ một người trai trẻ đẹp, thân hình mảnh khảnh như thế kia mà chịu nổi một đòn Thái sơn áp đỉnh của mình.

Đường Luân mỉm cười:

- Các hạ chắc còn giấu nghề, thôi hãy dốc hết toàn lực đi.

Bích Cơ thở phào một hơi nhẹ nhõm. Nàng bắt đầu tin tưởng vào sức mạnh của Đường Luân, nên dẹp tan ý định muốn dùng ám khí để thanh toán đối thủ của nàng.

Thất Hải Bá Vương cười gần, đoạn rút lio hơn một trượng. Cong người lại chuyển gân lấy sức gần tàn một nén hương. Thành linh hấn ngẩng phất đầu dậy, mắt đỏ hào quang, thét lên như sấm, vung gậy nhảy sở tới.

Gậy và gươm va chạm với nhau một lần thứ nhì, lần này khí thế càng thêm mãnh liệt, cát bụi dưới chân của hai người bay lên cuộn cuộn. Ánh lửa bắn ra nhiều gấp đôi ban nãy, hai bàn chân của Đường Luân bị sức mạnh dồn ép, lún sâu vào mặt đất.

Còn Thất Hải Bá Vương thì loạng choạng lùi lại ba bước, không nói không rằng, mặt mày tái xanh không còn chút máu.

Đứng vững rồi, hấn lại lăm lũi bước ra thêm năm trượng nữa, rồi ngồi xuống mà nhắm mắt luyện công, xem tình thế thì thọ thương không nhẹ.

Phần Đường Luân cũng ngồi xuống theo thế Tọa mã, thông thả làm một động tác hô hấp để dưỡng thần. Ánh sáng trên lưỡi gươm càng lúc càng ửng hồng thêm lên, chứng tỏ rằng nội lực của chàng càng lúc càng tiết ra thêm nhiều gấp bội.

Hai bên im lìm thủ cái thế đó thật lâu.

Bất thành linh, Thất Hải Bá Vương gầm lên một tiếng, nhảy tới trước mặt Đường Luân theo hình vòng cầu. Đường gậy của lão tung ra như ngã núi nghiêng thành, làm cho Bích Cơ mặt hoa thất sắc.

Lần thứ ba, giữa chiến trường vang lên một tiếng sắc thép va chạm vào nhau. Đường Luân hự lên một tiếng, té quỵ trên mặt cát rồi vội vàng trỗi dậy. Còn Thất Hải Bá Vương thì mặt mày bơ phờ rũ rượi, đứng nhìn Đường Luân giây lâu, đoạn thở dài cầm thanh thiết trượng của mình lê từng bước, từng bước về phía bãi biển.

Một bọn cướp biển ăn mặc kỳ dị, tay cầm dao to búa lớn, rầm rầm rộ rộ rút lui theo lão....

--- o O o ---